

Chương 23

Owen Ford Tới

Một tối nọ cô Cornelia gọi điện thoại xuống cho Anne. “Gã nhà văn vừa mới tới đây. Ta sẽ đánh xe đưa hấn xuống chỗ cháu, và cháu có thể chỉ đường cho hấn tới chỗ Leslie. Như vậy nhanh hơn đánh xe vòng qua đường kia, mà ta thì đang vội phát chết. Đứa con nhà Reese bên Glen vừa té vào một xô nước nóng, đang bị bỏng suýt chết và họ cần ta tới liền... chắc để thay cho nó một bộ da mới hay sao đó. Cái nhà chị Reese lúc nào cũng bất cẩn quá chừng, rồi trông chờ người khác sửa chữa sai lầm cho mình. Cháu không phiền chứ cưng? Đồ đạc của hấn có thể xuống ngày mai.”

“Tốt thôi ạ,” Anne nói. “Anh ta ra sao, hả cô Cornelia?”

“Cháu sẽ thấy bề ngoài hấn ra sao khi ta đưa hấn xuống. Còn hấn ra sao ở bên trong thì chỉ có Chúa tạo ra hấn mới biết. Ta không nói thêm từ nào nữa đâu, các đường dây ở Glen đều hỏng hết rồi.”

“Cô Cornelia rõ ràng không tìm được nhiều lỗi lắm với vẻ ngoài của ông Ford, nếu không cô ấy sẽ tìm ra mặc kệ mấy cái đường dây,” Anne nói. “Do đó cháu kết luận, Susan à, rằng ngài Ford hấn là đẹp trai.”

“A, cô bác sĩ cưng à, ta rất thích nhìn thấy một người đàn ông bảnh trai,” bà Susan nói về thật thà. “Liệu ta có nên chuẩn bị ít đồ ăn nhanh cho anh chàng không nhỉ? Như một cái bánh dâu sẽ tan ngay trong miệng ấy.”

“Không, Leslie đang đợi anh ta và đã chuẩn bị sẵn sàng bữa tối cho anh ta rồi. Thêm nữa, cháu muốn để dành cái bánh dâu đấy cho chàng trai tội nghiệp của riêng cháu. Anh ấy sẽ về khuya, thế nên hãy để cái bánh và một cốc sữa ở ngoài cho anh ấy nhé Susan.”

“Chắc chắn tôi sẽ làm rồi, cô bác sĩ cưng à. Có Susan đây rồi. Suy cho cùng, tốt hơn nên đem bánh cho những người đàn ông của ta hơn là đem cho người lạ, những kẻ chắc chỉ kiếm cách ngôn lầy được, mà anh bác sĩ cũng là một anh chàng đẹp trai như mọi người vẫn nói đây thôi.”

Khi Owen Ford đến, Anne thăm thừa nhận, lúc cô Cornelia kéo anh vào, rằng anh quả thật rất bảnh trai. Anh cao, vai rộng, mái tóc nâu dày, mũi và cằm gọn đẹp, một đôi mắt to sáng màu xám sẫm.

“Mà cô có để ý tai và răng của anh chàng không, cô bác sĩ?” bà Susan hỏi sau đó. “Anh chàng có đôi tai đẹp nhất ta từng thấy gắn trên đầu một người đàn ông. Ta rất là kén chọn về tai nhé. Khi còn trẻ ta cứ sợ rằng sau này sẽ lấy phải một thằng cha có đôi tai vậy như tai lừa. Nhưng giờ thì ta không phải lo nữa rồi, vì ta chẳng có cơ hội với bất cứ loại tai nào hết.”

Anne không để ý tai của Owen Ford, nhưng cô có nhìn thấy hàm răng anh, khi môi anh hé ra trong một nụ cười thẳng thắn và thân thiện. Không cười, mặt anh có vẻ hơi buồn và lơ đãng, hơi giống với mẫu nhân vật “nam chính” u hoài, khó dò trong những giấc mơ đầu đời của chính Anne; nhưng sự vui tươi, óc hài hước và sự quyến rũ làm sáng bừng khuôn mặt đó lên khi anh cười. Dĩ nhiên, bề ngoài mà nói, như cô Cornelia đã nói, Owen Ford là một anh chàng trông rất được.

“Chị không thể nhận ra tôi vui sướng như thế nào được có mặt ở đây đâu, chị Blythe,” anh nói, nhìn quanh với đôi mắt hứng khởi, thích thú. “Tôi có một cảm giác kỳ lạ là mình đang trở về nhà. Mẹ tôi sinh ra và trải qua thời thơ ấu ở đây, chị biết đấy. Bà thường kể với tôi rất nhiều về căn nhà cũ của bà. Tôi biết rõ đường lối trong nhà cũng như căn nhà tôi đang sống vậy, và dĩ nhiên, bà cũng kể cho tôi về việc xây căn nhà, và về cuộc trông ngóng khổ sở của ông ngoại tôi với con tàu Royal William. Tôi đã nghĩ một căn nhà cổ như vậy chắc phải biến mất nhiều năm rồi, nếu không tôi đã đến thăm nó từ trước.”

“Những căn nhà cổ không biến mất dễ dàng trên bờ biển diệu kỳ này đâu,” Anne mỉm cười. “Đây là một ‘vùng đất mà mọi thứ dường như lúc nào cũng như cũ’... ít nhất là gần như lúc nào cũng thế. Căn nhà của John Selwyn chưa bị thay đổi nhiều, và ngoài kia những bụi hoa hồng ông ngoại anh đã trồng cho cô dâu của mình ngay phút này đang nở.”

“Ý nghĩ đó làm tôi gắn bó với chúng biết bao! Với sự cho phép của chị tôi phải khám phá nơi này thật sớm.”

“Cửa nhà chúng tôi lúc nào cũng rộng mở với anh,” Anne hứa. “Và anh có biết vị thuyền trưởng già giữ ngọn đèn biển Bốn Làn Gió đã từng quen biết John Selwyn và cô dâu của thầy giáo từ hồi thiếu niên không? Ông ấy đã kể cho tôi nghe câu chuyện về họ vào cái đêm tôi đến đây... cô dâu thứ ba trong căn nhà này.”

“Thật thế ư? Đây đúng là một phát hiện. Tôi phải lòng cho ra ông ấy.”

“Sẽ không khó đâu; chúng tôi đều là bạn của thuyền trưởng Jim. Ông cũng sẽ hào hứng được gặp anh như anh mong gặp ông. Bà anh tỏa sáng như một ngôi sao trong ký ức của ông. Nhưng tôi nghĩ chị Moore đang đợi anh. Tôi sẽ chỉ cho anh con đường ‘xuyên vườn’ của chúng tôi.”

Anne đi bộ cùng anh đến căn nhà trên suối, qua một cánh đồng trắng như tuyết toàn hoa cúc. Một chiếc thuyền chở đầy người đang ca hát bên kia vịnh. Tiếng hát trôi trên sóng như tiếng nhạc dịu nhẹ, mơ hồ được gió chở qua một vùng biển đầy sao. Ngọn đèn lớn lấp lóe soi rọi. Owen Ford nhìn quanh với vẻ mãn nguyện.

“Vậy ra đây là Bốn Làn Gió,” anh nói. “Tôi không ngờ nó lại đẹp đến thế, dù đã nghe tất cả những lời ca tụng của mẹ tôi. Màu sắc... cảnh vật... sự duyên dáng! Tôi sẽ khỏe lên ngay lập tức. Và nếu cảm hứng đến từ vẻ đẹp, tôi chắc

chấn sẽ có thể bắt tay vào viết cuốn tiểu thuyết vĩ đại về Canada của mình ở đây.”

“Anh chưa bắt đầu ư?” Anne hỏi.

“Ôi, chưa. Tôi chưa tìm được ý tưởng trung tâm cho nó. Nó lẩn tránh ngoài tầm với của tôi... nó quyến rũ... gọi mời... rồi lùì lại... tôi gần như tóm được nó thì nó biến mất. Có lẽ giữa nơi yên bình đáng yêu này, tôi sẽ chớp được nó. Cô Bryant kể với tôi là chị cũng viết.”

“Ôi, tôi viết mấy thứ nho nhỏ cho bọn trẻ con ấy mà. Từ hồi lấy chồng đến giờ tôi cũng không viết được nhiều. Mà... tôi không có kế hoạch gì cho một cuốn tiểu thuyết Canada vĩ đại đâu,” Anne cười. “Chuyện đó nằm ngoài sức tôi.”

Owen Ford cũng cười.

“Tôi dám nói là nó cũng nằm ngoài tầm của tôi. Tuy vậy tôi vẫn định một ngày nào đó thử sức xem, nếu có thể sắp xếp được thời gian. Một nhà báo không có mấy cơ hội làm loại công việc đó. Tôi đã viết rất nhiều truyện ngắn cho tạp chí, nhưng tôi chưa bao giờ có cái nhàn nhã có vẻ là cần thiết để viết một cuốn sách. Nhưng giờ được ba tháng tự do thì tôi phải bắt tay vào thôi... giá mà tôi có thể tìm được mô típ cần thiết cho cuốn sách... linh hồn của cuốn sách.”

Một ý nghĩ lướt qua óc Anne hết sức đột ngột khiến cô giật mình. Nhưng cô không hé răng, vì họ đã đến nhà Moore. Khi họ bước vào sân, Leslie bước ra ban công từ cửa hông, nheo mắt nhìn xuyên qua ánh nhập nhoạng để tìm vị khách đang đến. Cô đứng đúng chỗ ngọn đèn vàng ấm từ cánh cửa mở rộng tỏa ngập lên người cô. Cô mặc tấm váy giản dị làm bằng loại sợi voan rẻ tiền màu ánh kem, với cái thắt lưng đỏ thắm quen thuộc. Leslie không bao giờ quên mang điếm nhân đỏ thắm của mình. Cô đã nói với Anne là cô không bao giờ thấy hài lòng khi không có một sắc đỏ đâu đó quanh mình, dù chỉ là một bông hoa. Với Anne, dường như điều này luôn tượng trưng cho cá tính bừng sáng, bị dồn nén của Leslie, bị chối bỏ mọi cách thức biểu cảm trừ cái màu đỏ rực rỡ đó. Chiếc váy của Leslie được cắt hờ một chút cổ và có tay ngắn. Cánh tay cô tỏa sáng như một bức tượng cẩm thạch màu ngà. Mọi đường cong quyến rũ của thân hình cô được viền trong thứ bóng tối mềm mại hằn lên trong ánh sáng. Tóc cô tỏa sáng như lửa. Sau lưng cô là một bầu trời tím rịm, điếm tuyết những ngôi sao trên tầng.

Anne nghe thấy người bạn đồng hành của mình phát ra một tiếng thở dốc. Ngay cả trong bóng chiều chập choạng cô cũng thấy vẻ kinh ngạc và ngưỡng mộ trên mặt anh.

“Sinh vật tuyệt đẹp đó là ai vậy?” anh hỏi.

“Đấy là chị Moore,” Anne nói. “Cô ấy rất đáng yêu, phải không nào?”

“Tôi... tôi chưa bao giờ thấy cái gì như thế,” anh trả lời hơi ngây ra. “Tôi không được chuẩn bị... tôi không nghĩ... lạ Chúa, không ai trông chờ bà chủ nhà của mình lại là một nữ thần! Chao ôi, nếu cô ấy mà mặc một tấm áo màu biển biếc, với một vòng thạch anh tím trên tóc, cô ấy sẽ là một nữ thần biển chính hiệu! Thế mà cô ấy lại nhận người ở trọ!”

“Ngay cả các nữ thần cũng phải sống,” Anne nói. “Huống hồ Leslie không phải là nữ thần. Cô ấy chỉ là một phụ nữ rất đẹp, cũng người như tất cả chúng ta. Cô Bryant có nói với anh về anh Moore chưa?”

“Có... anh ấy có vấn đề về thần kinh, hay đại loại như thế đúng không? Nhưng cô ấy chẳng nói gì về chị Moore, và tôi hình dung chị ấy cũng là một bà nội trợ nông thôn bận bịu thông thường nhận khách trọ để kiếm một ít tiền lương thiện thôi.”

“À, đấy chính là việc Leslie đang làm,” Anne nói gọn. “Và việc này cũng chẳng dễ dàng gì với cô ấy. Tôi hy vọng anh không phiền vì Dick. Nếu có, làm ơn đừng để Leslie thấy điều đó. Nó sẽ làm cô ấy đau lòng ghê gớm. Anh ấy chỉ là một đứa trẻ lớn xác, và thỉnh thoảng cũng là một đứa trẻ khá khó chịu.”

“Ôi, tôi không phiền đâu. Dù sao tôi cũng không nghĩ mình sẽ ở nhà nhiều cho lắm, trừ lúc ăn cơm. Nhưng thật đáng tiếc! Cuộc sống của cô ấy hẳn rất khó khăn.”

“Đúng thế. Nhưng cô ấy không thích bị thương hại.”

Leslie đã quay trở vào nhà và giờ ra gặp họ ở cửa chính. Cô chào đón Owen với vẻ lịch sự lạnh lùng, và nói với anh bằng giọng bàn bạc công việc là phòng và bữa tối đã sẵn sàng chờ anh. Dick, với một nụ cười hài lòng, lóng ngóng đi lên cầu thang với chiếc túi đi đường, và Owen Ford được sắp đặt vào làm một thành viên trong căn nhà cũ giữa rặng liễu.